

2553 3. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 2554

nings Friheder og Rettigheder. Det er egentlig det, som, naar Alt kommer til Alt, Kampen dreier sig om, hvorvidt de Klasser af Folket, som væsentligst ere repræsenterede i Landsthinget, nu og for Fremtiden bestandig skulle have Ret til at føre Administrationen og fortolke Lovene fremfor alle andre Partier i Folket. Derom er det egentlig Kampen dreier sig, og jeg kan ogsaa sige saa meget, at den vil ikke mildnes, den vil ikke blive ført mindre heftig, førend de Herrer fra den anden Side opgiver disse Fordringer. Opgive de disse Fordringer og stille sig som et med os ligeberettiget Parti, saa bliver det noget Andet, saa kommer man ind paa at forhandle paa et sundt, konstitutionelt Grundlag, og saa er jeg overbevist om — deri er jeg enig med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), — at de Herrer saa ville se langt mere Medgjørlighed fra vor Side, end Nogen af dem maasse tror. Men saa længe man stiller sig paa det absolute Standpunkt som den nuværende Regjering og de Herrer ved Binduerne, der mene, at vi skulle nødes med de Smuler, som man fra den anden Side vil unde os af Naade, saa ophører Kampen ikke, saa mildnes den ikke. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds udtalte sig om Oppositionens Loyalitet. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men kun nedlægge en Protest derimod, for saa vidt han vil sigte Medlemmer af Oppositionen for ikke at være loyale; det ærede Medlem har ikke noget Bevis paa, at der er Noget i Veien i denne Retning. Om der derimod kunde siges Noget, navnlig fra Fortiden, om vore Modstanderes Loyalitet er noget Andet. Det kunde dog være en Undersøgelse værd, som maaske ikke vilde falde videre gunstigt ud for det ærede Medlem og hans Venner. Jeg kan altsaa kun sige om den Finantslov, der nu foreligger, og som vi nu ere i Færd med at sende over til Landsthinget og om Stillingen i sin Almindelighed, at den er saaledes, at der ingen Indrømmelse kan ventes fra vor Side, saalænge den nuværende Regjering bestaar. Det vil jeg udtale aldeles klart og bestemt, og jeg spøler mig overbevist om, at vi have Vælgene med os i denne Henseende, hvilket jeg næsten ogsaa antager, at den ærede Regjering og dens Venner tror; men det forekommer mig, at det vilde være det Allernærmeste for den ærede Regjering at komme til Forstaaelse i saa Henseende, dersom den opløste Folkethinget i den Hensigt at faae et Flertal til Stede, med hvilket den kunde regjere. Paa den Naade vilde man nemt komme ud over det; men jeg tror ikke, at

Regjeringen selv tror paa, at den faar Befolkningen med paa den Grundsaetning, og derfor bliver den siddende for at hænge ved Magten saa længe som muligt, for dog at repræsentere disse Mindretalsgrundsaetninger og hævde dem saa længe som muligt. Det forekommer ganske vist, at Regjeringen ikke gjør klogt i at drive Sagen til den Spids, som det nu er Tilfældet, thi det er nu min Overbevisning, at hvis man driver Sagen til den yderste Spids, er det sandsynligt, at det Parti, Regjeringen repræsenterer, vil lide et saadant Nederlag, at det ikke vil rejse sig i mange Aar og faae nogen Indflydelse paa Landets Styrelse. Hvis man derimod i Lide giver efter, træder over og danner Oppositionen og lader Folk fra den Side, der danner Flertallet her i Thinget, komme til Regjeringen, kan der være meget god Udsigt for det samme Parti til om nogle Aar igjen at komme til Magten paa en ren konstitutionel, parlamentarisk Naade. Paa den Naade tror jeg, at Udsigten vil være den bedste for den, men det er ganske vist Noget, den selv maa afgjøre. Tror den, at det er det bedste at kæmpe saa længe, indtil den selv ligger paa Pladsen, er det en Selvsølge, at man ikke kan formene den det. Jeg er overbevist om, at Befolkningen her i Landet nok skal vide at føre Kampen igjennem paa lovlig Naade og med saadanne Midler, at det lille Mindretal, der strider imod, skal komme til at lære, at det ikke er for ingen Ting, at man trodsrer denne store Befolkning.

Conseilpræsidenten og Finantsministeren (Strup): Det forekommer mig ikke, at der fra nogen af de ærede Taler, som have havt Ordet, er fremkommet noget Nyt angaaende denne Sags Hovedspørgsmaal, Spørgsmaalet om den endelige Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag, eller rettere den tredie Vedtagelse af dette Lovforslag. Jeg kan vel altsaa ogsaa fritage mig for at udtale mig om denne Sag. Det almindelige Indtryk, denne Forhandling har gjort paa mig, er, at man fra en Del af Flertallets Side har ønsket at udtale sin fulde Tilslutning til, hvad der hidtil er udtalt og virket fra Fjærenes Side; jeg tror ikke at have misforstaaet dette. Jeg vil kun i Anledning deraf sige, at det er Noget, som ikke har overrasket mig. Dersom ærede Medlemmer ved disse 6 eller 7 Gange gjentagne Udtalelser af det Samme have troet at give det tidligere Vedtagne en forøget Vægt over for mig, er det en Feil-